

RECULL DE PREMSA

14/05/2014

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

27

PRENSA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
14/05/14	LA JUSTICIA EUROPEA RECONOCE EL "DERECHO AL OLVIDO" / ABC (EDICION NACIONAL)	5	2
14/05/14	JOE SACCO, VUELTA A LAS TRINCHERAS / LA RAZON	7	1
14/05/14	MALVIVIR ENTRE ALGODONES / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	8	1
14/05/14	Zed Nelson. 'Love me' al Palau Robert / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	9	1
14/05/14	LA POLÒNIA DE MICHNIK / LA VANGUARDIA (ED. CAT) CULTURA/S	10	3
14/05/14	Jeffrey C. Alexander, sociòleg dels mitjans de comunicació. "ELS GRANS DIARIS TORNEN AGUANYAR DINERS ALS EUA" / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	13	1
14/05/14	LOS ANUNCIOS DE APUESTAS ONLINE DESPEGAN UN 12% / EXPANSION (CATALUÑA)	14	1
14/05/14	BEZOS AMPLIA LA REDACCIÓ DEL 'POST' AMB 50 PERIODISTES / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	15	1
14/05/14	MEDIAPRO SE LANZA A COMPETIR CON YOMVI DE CANAL + / EXPANSION (CATALUÑA)	16	2
14/05/14	VOCENTO REDUCE SUS PÉRDIDAS PESE A LOS MENORES INGRESOS / EL ECONOMISTA	18	1
14/05/14	ROURES: "LA COMPRA DE CANAL+ PER TELEFÓNICA NO ES POT AUTORITZAR" / ARA	19	1
14/05/14	ROURES: «TV-3 NOMÉS PARLA DE L'ESPORT CATALÀ» / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	20	1
14/05/14	VOCENTO TRIPLICA SU EBITDA EN EL PRIMER TRIMESTRE, HASTA LOS 7,1 MILLONES / ABC (EDICION NACIONAL)	21	1
14/05/14	MEDIAPRO COMPETIRÁ CON YOMVI TRAS LA COMPRA DE TOTALCHANNEL / EXPANSION	22	1
14/05/14	MEDIASET RESPALDARÁ UNA OFERTA DE SU FILIAL ESPAÑOLA POR CANAL + / EXPANSION	23	1
14/05/14	ACABA EL PERMÍS RETRIBUÏT DE RTVV / EL PUNT AVUI	24	1
14/05/14	VOCENTO REDUCE UN 6% SUS INGRESOS Y PIERDE 6,3 MILLONES / EXPANSION	25	1
14/05/14	MOR UNA PERIODISTA A LA REPÚBLICA CENTREAFRICANA / SEGRE	26	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

La justicia europea reconoce

► Cualquier ciudadano podrá pedir que sean borrados sus datos almacenados en los grandes buscadores como Google

ENRIQUE SERBETO
CORRESPONSAL EN BRUSELAS

El Tribunal Europeo de Justicia de Luxemburgo dictaminó ayer que cualquier ciudadano puede pedir que sean borrados los datos que se mantienen almacenados en los servidores de los grandes buscadores como Google si se consideran perjudicados por ello, aun en el caso de que esos datos sean ciertos y hayan sido publicados legalmente. Google considera que la decisión de los jueces europeos es «decepcionante» y la Comisión Europea cree que está en la línea de la directiva que está negociando y que espera que será aprobada después de las elecciones europeas, previsiblemente para clarificar los extremos que anticipa la decisión de los jueces.

Según la sentencia, dictada a petición de la Audiencia Nacional española, Google o cualquier otro buscador está obligado a eliminar de la lista de resultados obtenida tras una búsqueda efectuada a partir del nombre de una persona, los enlaces a páginas web publicadas por terceros que contengan información relativa a alguien que haya solicitado ser «olvidado». El Tribunal de Justicia clarifica que esa obligación puede existir también en el supuesto de que este nombre o esta información no se borren previa o simultáneamente de esas páginas web donde han sido publicadas e incluso aunque la publicación en dichas páginas hubiera sido en sí misma lícita.

La clave de la sentencia es considerar que lo que hacen los motores de búsqueda no es simplemente almace-

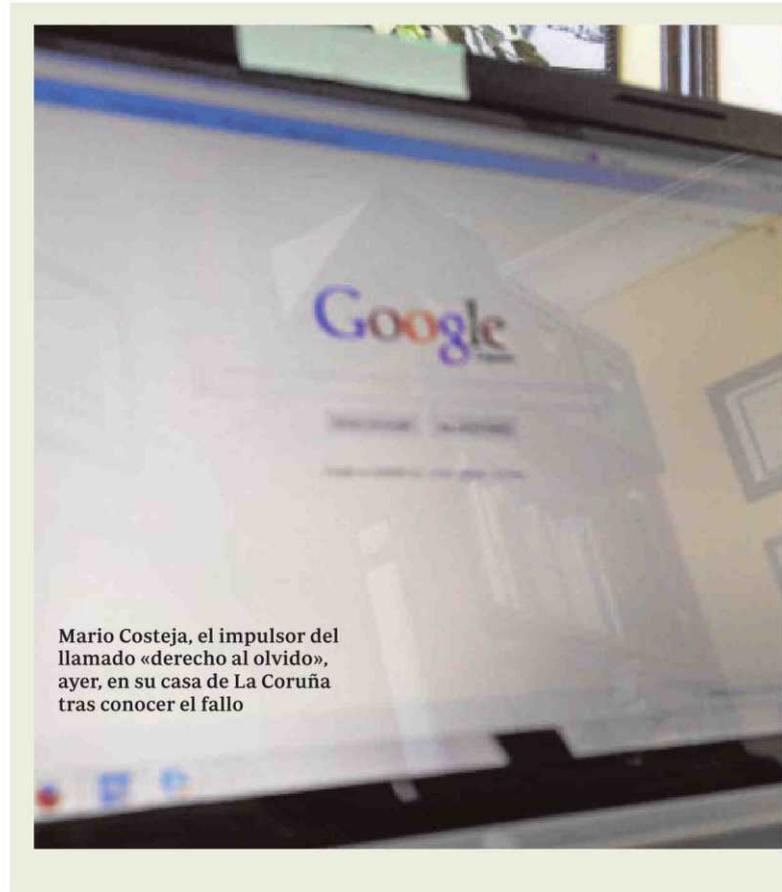
nar de forma inocua los datos que han sido publicados en internet por cualquier fuente, sino que se considera legalmente que su actividad es un «tratamiento» de la información, lo que implica responsabilidades legales sobre los resultados obtenidos. La Comisión Europea ha considerado la sentencia «una buena noticia no sólo para la Comisión sino sobre todo para los ciudadanos, que tendrán sus datos mejor protegidos», sobre todo porque se deja claro que ahora son las empresas las que deben justificar el interés de que esos datos se mantengan cuando la persona afectada solicite su borrado y no al revés, como sucede ahora.

«Decisión decepcionante»

La nueva legislación comunitaria que recoge el espíritu de esta sentencia está siendo tramitada desde 2012 y reforzará los elementos que han aclarado los jueces, incluyendo el hecho de que las reglas europeas se aplican a todas las compañías que ofrecen sus servicios en el mercado europeo, sin importar en qué país tengan su sede. Hasta ahora, solo se aplicaban si tenían alguno de sus servidores físicamente instalados en territorio europeo.

Para Google, «esta es una decisión decepcionante para los motores de búsqueda y editores online en general. Estamos muy sorprendidos de que difiera tan drásticamente de las conclusiones del Abogado General y de las advertencias y las consecuencias que ya identificó. Vamos a dedicar tiempo, desde este momento, para analizar las implicaciones de dicha decisión».

La sentencia servirá para esclarecer la aplicación de la ley europea en la demanda de Mario Costeja Gonzá-

Mario Costeja, el impulsor del llamado «derecho al olvido», ayer, en su casa de La Coruña tras conocer el fallo

lez que aparecía en internet en una noticia de La Vanguardia vinculado a un embargo de la seguridad social, que ya había sido resuelto y liquidado. La mención de esa noticia -cierta- le causaba un daño grave a su reputación. Ahora, algunos prevén una avalancha de peticiones de personas que desean que sus datos sean «olvidados», aunque otros esperan que la sociedad ejercerá esta opción con menos intensidad. Si se llevasen las cosas al extremo, habría que ir a las hemerotecas, para borrar esas noticias en el papel.

De todos modos, numerosos grupos políticos en el Parlamento Europeo ya habían hecho campaña para que la legislación europea recoja ese «derecho al olvido» en el campo del respeto a la vida privada, por lo que era solamente cuestión de tiempo que apareciese con fuerza de ley. La legislación europea de protección de datos que está en vigor fue aprobada en 1995, es decir, antes de que la utilización de internet se generalizase. Probablemente, antes de que su nueva versión termine de tramitarse ya habrán aparecido otros canales y fórmulas de comunicación, por lo que su vigencia volverá a estar comprometida dentro de poco.

¿Qué pasos debo dar para que eliminen mis datos de internet?

Las personas tienen derecho a solicitar del motor de búsqueda, con las condiciones establecidas en la directiva de protección de datos, la eliminación de referencias que les afectan, aunque esta información no haya sido eliminada por el editor ni dicho editor haya solicitado su desindexación. En caso de no atenderse su solicitud, las personas tendrán derecho a recabar la tutela de la Agencia Española de Protección de Datos y de los tribunales. Los ciudadanos tendrán varias opciones; entre ellas, reclamar su derecho de rectificación de cara al editor. Por tanto, un primer paso a seguir en caso de desear que determinada información no aparezca en las referencias de búsquedas será solicitar al

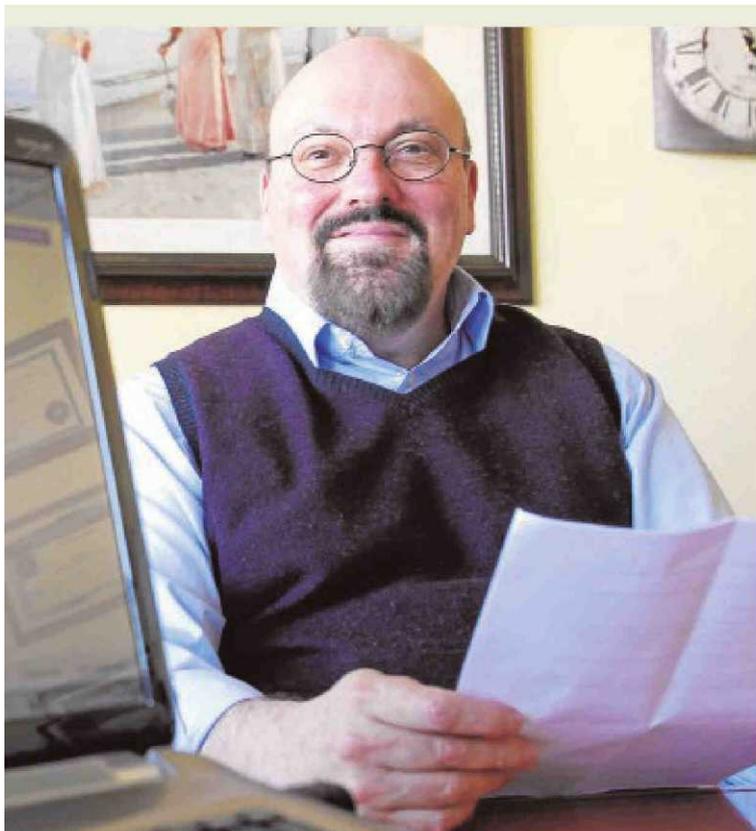
EE.UU. prima la libertad de expresión

El «derecho al olvido» se ve en EE.UU. como una limitación a la libertad de expresión. La amplia interpretación que se hace de la Primera Enmienda a la Constitución -que consagra la libertad de expresión- dificulta que los usuarios exijan que se borren contenidos personales. Ya en 2012, «Stanford Law Review» aseguraba que el «derecho al olvido» sería «la mayor amenaza a la libertad de expresión en Internet en la próxima década».

Según dijo ayer James Waterworth, director del lobby de la compañías de internet en Bruselas, la decisión de la UE «abre la puerta a la censura privada a gran escala en Europa». En ese sentido, la Administración estadounidense favorece la autorregulación. Recientemente, la Casa Blanca elaboró un informe en el que las únicas recomendaciones se referían a situaciones relacionadas con crímenes o la pérdida de bases de datos privadas por parte de empresas. Pero no se planteaba formular leyes al respecto.

el «derecho al olvido»

MIGUEL MUNIZ

«Ahora hay reglas de juego donde antes no las había»

Mario Costeja
Impulsor del caso

J. M. SÁNCHEZ
MADRID

De forma casi inconsciente, se ha convertido en impulsor del llamado «derecho al olvido» en internet, que reconoce la capacidad de un usuario de suprimir determinadas informaciones que atenten contra su dignidad o privacidad. Después de cuatro años de litigios, Mario Costeja, perito caligráfico de 59 años, ha salido victorioso de su batalla contra Google tras conocerse el fallo del Tribunal de Justicia de la UE sobre un caso que supondrá un punto de inflexión en la relación de las personas con las compañías de internet.

—La sentencia avala el «derecho al olvido» en internet, aunque matiza que no vale para todos los casos. ¿Cómo lo valora?

—La sentencia es favorable, creo que si Google era bueno, ahora será perfecto porque, ahora, tiene una normativa y el ciudadano sabe a dónde

dirigirse. Con esto, la herramienta de Google ha logrado la perfección.

—¿Valdrá para todos los casos?

—No. Tanto Google como yo defendemos la libertad de expresión. Yo siempre he defendido que se mire caso por caso porque considero que la libertad de expresión es básica y, lo más importante, hablamos de supresión de datos; si los datos son necesarios o no.

—¿Cuándo se debería eliminar ciertos datos?

—El borrar esa información dependerá de la importancia. Si atenta contra la libertad de expresión estoy en contra, pero si es un error que no tiene una incidencia y esa información en estos momentos no es necesaria estoy de acuerdo con que los quiten.

—Es una victoria para usted...

—Felicito a Google. Creo que hemos ganado las dos partes. Es bueno para ellos y es bueno para mí. Ahora hay unas reglas de juego donde antes no las había.

Derechos reforzados en la Red

ANÁLISIS

JOSÉ LUIS
RODRÍGUEZ ÁLVAREZ

El fallo deja claro que las empresas que gestionan buscadores de internet son responsables de los tratamientos de la información que realizan. En consecuencia, los afectados podrán dirigirse a ellas para solicitar que dejen de mostrar en los resultados de una búsqueda informaciones personales que no tienen relevancia ni interés público. Se posibilita así el ejercicio del «derecho al olvido», que no es un derecho nuevo sino la proyección de los tradicionales derechos de oposición y de cancelación sobre los tratamientos de datos en internet. Derecho que, lejos de presentar un carácter absoluto, tiene un alcance acotado por el ámbito protegido por las libertades de expresión y de información. Para la AEPD, la sentencia es motivo de especial satisfacción porque las tesis que ha venido defendiendo todos estos años han sido plenamente respaldadas por la más alta instancia jurisdiccional europea, con lo que la solución desarrollada en España es la fórmula que va a regir en toda Europa.

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ES DIRECTOR DE LA AGENCIA ESPAÑOLA DE PROTECCIÓN DE DATOS

La sentencia del Tribunal de la UE supone un hito en la garantía del derecho a la protección de los datos en internet. Ante todo, porque ha proclamado con carácter vinculante que el derecho que la normativa europea nos reconoce a controlar el uso de nuestros datos personales rige también en internet. Desde ayer, todos en Europa tenemos reforzados nuestros derechos en la red y, en particular, frente a las grandes compañías que en ella actúan.

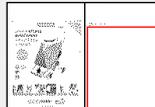
Tiene especial trascendencia que el Tribunal haya dejado claro que la legislación europea es plenamente aplicable a compañías que, como Google, poseen establecimientos en algún Estado miembro y realizan actividades dirigidas a sus habitantes, aunque no tengan su matriz en la UE. Con ello se pone fin a su resistencia a cumplir con la normativa europea y a respetar los derechos que en ella se nos reconocen.

derecho al olvido
derecho al olvido

Pulsa Intro para buscar

editor del contenido la cancelación de los datos. Este, amparado por su derecho a la información, decidirá si elimina el contenido. La persona tendrá también la posibilidad de solicitar a la empresa que gestiona el buscador el bloqueo o eliminación de dicho enlace al ser, por tanto, ambas partes

responsables del tratamiento de la información. En caso de poder ejercer su derecho podrá pedir la tutela de la AEPD y, en este caso, Google, Yahoo, Bing o cualquier otro buscador, deberán colaborar en la no indexación de la información y enlaces referidos a las búsquedas del nombre y apellido del usuario.

Dos de las páginas-secciones del gran tapiz sobre la batalla del Somme de Sacco, «La Gran Guerra»

Miguel Ayanz - Madrid

Si alguien le preguntara a Joe Sacco: «¿Oiga, es usted el tipo ese que hace novelas gráficas que son como reportajes periodísticos leídas en medio mundo, el autor de "Gorazde", el de "Palestina"?, puede que él le quitara hierro o sonriera sin más. Pero sí, él es ese dibujante, pese a la modestia y normalidad que emana su presencia y la calma de su voz, y ayer en Madrid, donde presentaba dos obras nuevas, dejó claro que a menudo los grandes no necesitan alardear. Sus dibujos se han convertido en cita obligada cuando toca hablar de la guerra de los Balcanes o del conflicto palestino, al que regresó en «Notas al pie de Gaza». Ahora ha publicado «La Gran Guerra» (Reservoir Books), un libro desplegable en el que ha dibujado en blanco y negro una única página, dividida en secciones, como un gran tapiz medieval –no en vano la idea nació del de Bayeux– en el que retrata a las tropas inglesas el 1 de julio de 1916, el primer día de la batalla del Somme. A la par, Sacco presentaba ayer (qué mejor lugar que la Asociación de la Prensa de Madrid) «Srebrenica», una novela gráfica editada únicamente en formato electrónico, o un «webcómic», si prefieren (la publica Acuerdo), sobre la mayor matanza de bosnios en la antigua Yugoslavia a manos serbias, una ciudad que se convirtió en tumba de más de 8.000 «bosniaks», bosnios musulmanes, un trabajo para el que Sacco regresó a la zona dieciocho años después de su primer viaje. «Me resultó difícil oír lo que escuché cuando estuve en Bosnia la segunda vez. Ninguno de los bandos reconoce sus propios crímenes», lamenta. «Aunque los de los serbios fueron

Publica «La Gran Guerra» y «Srebrenica»

Joe Sacco, vuelta a las trincheras

El dibujante más periodístico viaja en su nuevo libro-tapiz a la batalla del Somme y en una «webcómic» a la mayor matanza de bosnios

mayores tanto en magnitud como en cantidad». No obstante, lo que de verdad siente es que no se haya aprendido del pasado. «Excepto en el caso de la ex Yugoslavia, la Europa Occidental ha tenido éxito, ha aprendido ciertas lecciones. El coste de ambas guerras mundiales fue enorme: cada potencia internacional fue reducida por la I Guerra Mundial y no ha habido un conflicto desde 1945. Algo se ha aprendido. La integración europea probablemente ha ayudado en algún sentido. Pero también ha causado problemas. Lo que está ocurriendo en España o en Grecia lo deciden tecnócratas en Bruselas, o se ciñe a lo que quiere Alemania. Y eso puede generar tensión. Las lecciones que se han aprendido ahora pueden ser olvidadas dentro de 20 años o 50».

A medio camino entre el periodista y el historiador, cuenta el autor que «en el libro que hice sobre Gaza ya tenía un punto de vista histórico. Trabajé en archivos, recopilé datos, y contraté investigadores allí donde yo no podía leer documentos en hebreo... Así que tengo la sensación de que ya había hecho trabajo de historiador antes». Y explica que «para este libro sobre la I Guerra Mundial no tenía ninguna relación con el tema excepto mi propio interés. En ambos casos, la forma de tratar el tema es la misma. Yo tengo una mirada periodística: para mí, el detalle es

importante, qué surge de las imágenes». El escritor y dibujante adelanta que «ahora estoy trabajando en un libro sobre la antigua Mesopotamia. Algo muy alejado en el tiempo. ¿Cómo lo hago? Entrevistando a arqueólogos. Nunca me voy a convertir en un experto sobre la antigua Mesopotamia, pero puedo leer lo suficiente para plantear preguntas más o menos inteligentes a los expertos».

Sacco no esconde sus preferencias: su simpatía está con los palestinos en un caso, con los bosnios en otro. «No me considero un periodista objetivo en el sentido estricto de la tradición americana –reconoce–. Rechazo en muchos aspectos ese término, porque no estoy seguro de que sea posible. A toda escena a la que llego, lo hago como occidental con mi bagaje, mi prejuicio». Y explica que sus simpatías, «normalmente, se centran en las personas que no tienen voz en los medios "mainstream". Lo que me interesa es ser honesto en mi relato, no objetivo. Las personas con las que conecto, las que despiertan mi simpatía, no son siempre ángeles. No creo en esa noción del periodismo norteamericano que consiste en escuchar a una parte, luego ir y escuchar a la otra, y ya está. Hay que acercarse lo máximo posible a la verdad. Y esa verdad no se encuentra siempre en el término medio». Para el autor, la definición de buen periodismo es otra: «Trata sobre las consecuencias de ciertas acciones, especialmente las de la clase política, la elite. Demasiado periodismo sólo sirve de altavoz a lo que esa gente dice. Para mí, debería tratar de cuestionarse cuáles son sus intenciones, qué intentan hacer, porque, de otra forma, ¿quién controla al poder si no es el periodismo... o la calle?».

Ucrania, Siria, y el dilema

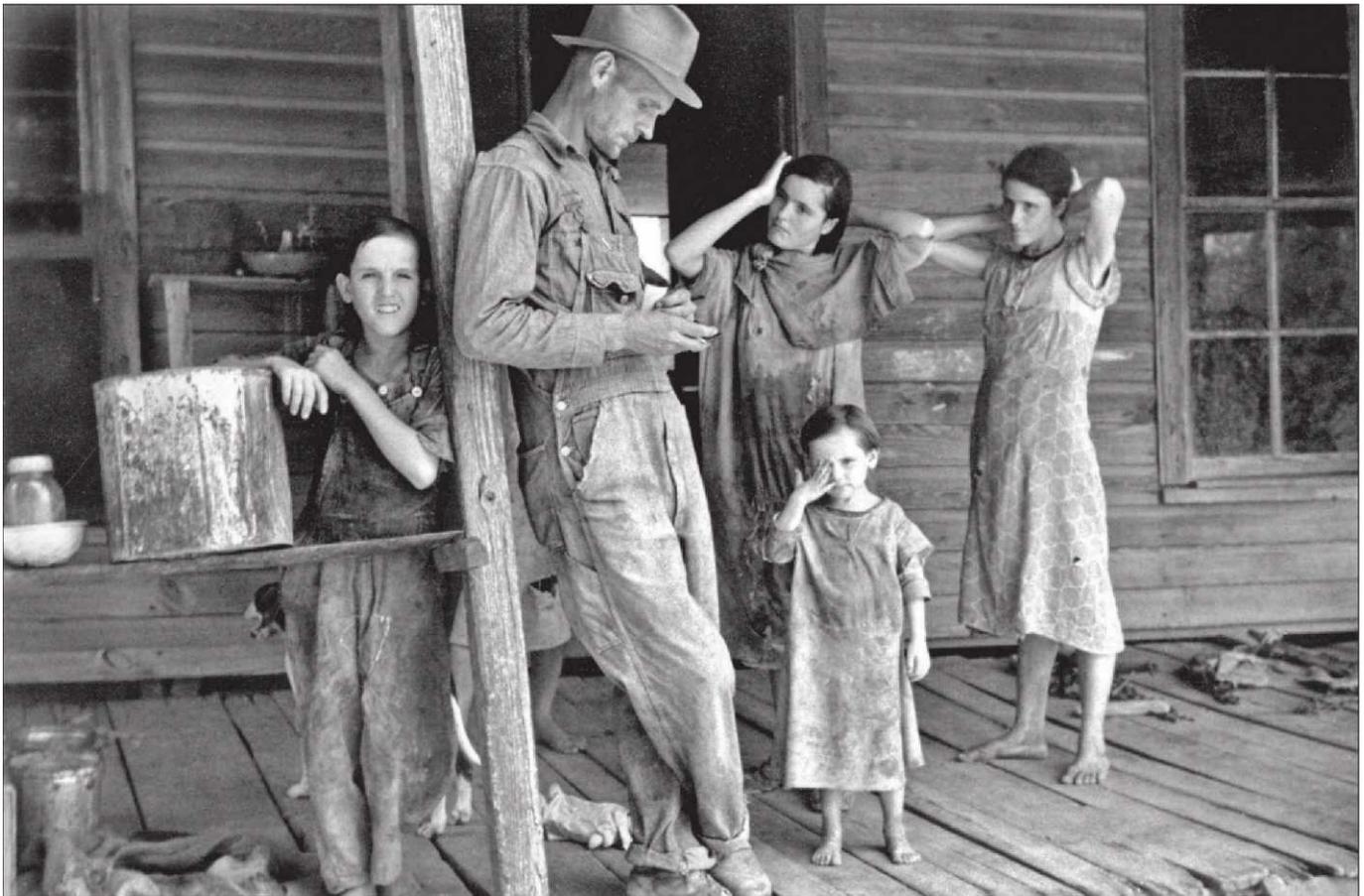
El mundo cambia y Sacco se moja: «Sospecho mucho de las intenciones rusas. Pero, si piensas en términos de esferas de influencia, es cierto que América y Occidente han ido ganando peso en Ucrania y esto puede ser sentido como una amenaza por los rusos», reconoce. Y matiza que el sueño de los «nuevos tipos buenos» a veces produce monstruos. «La gente a la que yo me siento próximo como ser humano en Siria es ésa que salía a protestar contra Asad al comienzo. Pero ahora piensas: ¿tengo que elegir entre Asad y los yihadistas? No es una elección aceptable».

Cristina Bejarano

Joe Sacco, ayer en Madrid, donde presentó sus dos nuevas obras

El algodonero Floyd Burroughs, junto a los niños de la familia Tingle, en Alabama en 1936, fotografiado por Walker Evans. / ALGODONEROS (CAPITÁN SWING)

Malvivir entre algodones

James Agee y Walker Evans retrataron la explotación de granjeros blancos en Alabama en 1936 ● El texto, inédito hasta 2012, se publica ahora en español

TEREIXA CONSTENLA
Madrid

En 1936 el fotógrafo Walker Evans y el escritor James Agee viajaron a Alabama para sumergirse en la realidad de los algodoneros por encargo de la revista *Fortune*. A pesar de que los paliativos del presidente Roosevelt ya estaban en marcha (el *New Deal*), los estadounidenses seguían arrastrando la Gran Depresión. Más de un millón de familias, atadas a préstamos con los propietarios de la tierra, dependían de las idas y venidas de las cosechas en campos arrendados. Casi todos compartían ese aire desesperado de los *okies* que John Steinbeck reflejó en *Las uvas de la ira* (1939).

Agee y Evans se centraron en tres (los Tingle, los Fields y los Burroughs), seleccionadas como representativas de la media (ni entre las mejores ni entre las peores), para plasmar sus épicas supervivencias. Y no solo eso. También para analizar las estructuras económicas y las aspiraciones que mantenían aquel sistema que condenaba a más de ocho millones de personas a encerronas existenciales, a llevar una vida "tan profundamente privada y dañada y atrofiada en el transcurso de ese esfuerzo que solo se la puede llamar vida por cortesía biológica", escribió Agee. El reportaje jamás

salió en *Fortune* por razones ignoradas, aunque proporcionó algunas de las imágenes más icónicas de Evans (el retrato del aparcerero Floyd Burroughs, por ejemplo) y la fuerza motriz del libro *Elogios ahora a hombres famosos*, publicado en 1940 con mínima repercusión (tendrían que pasar dos décadas para que fuese reivindicado como un clásico).

Eligieron a tres familias medias para evitar casos sensacionalistas

El reportaje dio lugar a un clásico: 'Elogiamos ahora a hombres famosos'

El reportaje original se esfumó hasta que en 2003 la hija de James Agee recuperó la colección de manuscritos que su padre dejó para cederla a la Universidad de Tennessee. Allí se descubrió el texto sobre el viaje a Alabama y, en 2012, casi ocho décadas después, se publicó en Estados Unidos *Algodoneros. Tres familias de arrendatarios*, que ahora sale en Espa-

ña de la mano de la pequeña editorial Capitán Swing. Junto a las 30.000 palabras originales del artículo se incluyen fotos de Walker Evans, la cámara que arrojó de dignidad la pobreza campesina.

Pero, se pregunta Adam Haslett, autor de *Union Atlantic*, en la introducción, "¿por qué habríamos de dedicar nuestro tiempo a leer, 70 años después, un artículo rechazado acerca de un mundo desaparecido?". Una razón es su sabiduría periodística: Agee elude el sensacionalismo —de ahí que descarte a los más miserables de los miserables— y contextualiza las vidas cotidianas en un marco político, económico y sociológico. "El capitalismo de pacotilla de los terratenientes se sustenta en parte en vestigios de la deferencia feudal que muestran los granjeros atados a sus tierras", afirma.

Otra es visionaria: merece ser leído como una lección para el presente. "No hace falta ser un experto para percibir de qué forma nuestro propio sistema crediticio, administrado ya no por terratenientes de pacotilla sino por bancos, agencias de calificación de riesgos y compañías de gestión de cobros, ha establecido una impersonal variante financiero-capitalista de la trampa de endeudamiento que Agee describió hace 77 años", añade.

El texto es un zarzapalo a la neu-

tralidad periodística. Quizás John Houston entrevistó la razón mejor que nadie: "Jim Agee era un Poeta de la Verdad; un hombre que no se preocupaba en absoluto por su apariencia, solamente por su integridad. Ésta la preservaba como algo más valioso que la vida. Llevaba su amor por la verdad hasta el extremo de la obsesión". Agee, que fue guionista de *La rei-*

"Jim llevaba su amor por la verdad hasta la obsesión", dijo John Houston

Evans captó en aquel viaje algunas de sus imágenes más icónicas

na de África y que en 1958 ganaría un póstumo Pulitzer con *Una muerte en familia*, se sumerge (literalmente) en el entorno de los granjeros, analiza el sistema que lo sustenta y concluye: "Un ser humano cuya vida se nutre de una posición aventajada adquirida de la desventaja de otros seres humanos, y que prefiere que esto permanezca de este modo, es un ser

humano solo por definición, y tiene mucho más en común con la chinche, la tenia, el cáncer y los carroñeros del hondo mar". A veces la poesía de Agee toma párrafos al asalto, como al describir a Floyd Burroughs: "Como tantas personas que no saben leer ni escribir, maneja las palabras con torpe economía y belleza, como si fueran animales de granja abriendo un terreno escabroso".

El artículo está estructurado como un informe, que desmenuza aspectos básicos (dinero, cobijo, comida, ropa, trabajo, temporada de recolección, educación, ocio y salud), y concluye con dos apéndices dedicados a los negros y a los terratenientes que, sin alcanzar las maldades de Simon Legree, el esclavista de *La cabaña del tío Tom* —el referente hoy sería Edwin Epps de *Doce años de esclavitud*—, se guían por un marco de creencias que "justifican su posición y sus medios de vida".

Agee centró el reportaje en granjeros blancos para que la cuestión racial no contaminase lo demás pero no les excluyó del todo, pues uno de cada tres arrendatarios era negro. "Al negro lo odian por ser negro; lo odian porque creen que ninguna mujer blanca sin protección está a salvo a un kilómetro de distancia de él; lo odian porque trabajará por un jornal sobre el que un hombre blanco escupiría y porque aceptará un trato ante el que un hombre blanco mataría; naturalmente, lo odian más que nadie los blancos que por razones de fuerza mayor se hallan tan bajo en la escala social como él. Quizá huelga decir que trabaja por el jornal que le ofrecen porque tiene que vivir".

Propostes

Dimecres 14.5.2014

EXPOSICIÓ ▶ 'LOVE ME', AL PALAU ROBERT

El fotoperiodista Zed Nelson presenta fins al 31 d'agost una exposició sobre la globalització del cànon occidental de bellesa al Palau Robert de Barcelona.

Obsessió per la bellesa

GUILLERM SERRA
BARCELONA

Cirurgia plàstica, productes cosmètics, liposuccions, concursos de bellesa, pestanyes postisses, depilacions... La indústria mundial de la bellesa mou anualment uns 160.000 milions de dòlars. El fotògraf Zed Nelson explora aquesta obsessió per la bellesa i la joventut en l'exposició *Love me* (Estima'm) que presenta avui a la primera planta del Palau Robert de Barcelona (10 h).

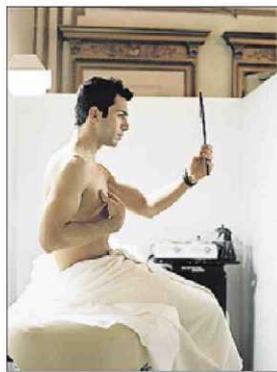
El fotoperiodista busca, a les 25 imatges de la mostra, un ideal de bellesa occidental i la manera com aquest culte al cos s'ha exportat i globalitzat últimament.

Durant un període de cinc anys, Nelson va visitar 18 països de cinc continents diferents per contemplar, a través de la seva càmera, el nou fenomen que viu la societat actual. El projecte explora com el cànon occidental s'ha anat expandint per tot el món.

OCCIDENTALITZACIÓ ESTÈTICA // D'aquesta manera, com el fotoperiodista escriu a la seva pàgina web, trobem que «les operacions quirúrgiques per occidentalitzar ulls orientals s'han fet cada vegada més populars». O en el cas de l'Àfrica, Nelson explica que al continent s'ha incrementat l'ús de productes per allisar-se els cabells. A Sud-amèrica, «les dones se sotmeten a operacions que les acosten a l'ideal de la nina Barbie». Així

▶ Dues imatges de l'exposició 'Love me', que acull el Palau Robert.

com al Japó i a la Xina, on els casos d'anorèxia estan en augment, segons el fotògraf.

Zed Nelson ha treballat, al llarg d'una dècada, com a fotoperiodista en alguns dels llocs més conflictius del món. Amb *Love me*, a més, ja ha aconseguit nombrosos reconeixements, com el primer premi del concurs internacional Pictures of the Year dels Estats Units o el tercer premi del World Press Photo, així com nominacions a altres premis europeus. ■

▶ Palau Robert. Passeig de Gràcia, 107. Dilluns a dissabte: 10-20 h; diumenges i festius: 10-14.30 h. Gratuït

PEDRALBFEST

Celebració del 25è aniversari

El centre comercial Pedralbes Centre compleix 25 anys des de la seva primera obertura. Per celebrar-ho, les instal·lacions del complex es convertiran avui en una gran màquina del temps, on es veuran representats estils de música, art, tendències i moda, des de l'any del seu naixement, el 1989, fins a futuristes experiències per al 2039, quan el complex complirà els 50 anys des que es va fundar.

Entre les activitats hi trobem un

taller per a nens d'entre 7 i 12 anys, en què els nanos hauran d'elaborar invents per ajudar nens en situació de pobresa. D'altra banda, s'oferirà menjar i begudes típiques de cada

època pels diversos espais del centre comercial, amb l'objectiu de recaptar fons per a fundacions solidàries.

També hi haurà música durant tot el dia. Una desena de discjòqueis punxaran en record dels anys 80 i 90 i a través de la música electrònica es representarà l'època actual i futura.

El recinte (Diagonal, 609) acollirà, a més a més, una exposició d'homenatge als comerços de Pedralbes Centre, amb fotografies de Joan Lluís Arruga (a la imatge, amb la directora, Ratt Fenech). La mostra continuarà fins al 22 de maig.

Barcelona

CONFERÈNCIES

Petros Màrkaris L'escriptor grec parlarà de la seva *Trilogia de la crisi*. Arxiu de la Corona d'Aragó. Comtes, 2. 18.30 hores.

Dante *Les imatges del mal a l'edat mitjana: l'Inferno de Dante*, pel doctor **Eduard Vilella**. MNAC. Palau Nacional. Montjuïc. A les 18.00 hores. Gratuït.

Noves tecnologies El sociòleg **Zygmunt Bauman** i el matemàtic **John Allen Paulos** parlaran del paper de les noves tecnologies en la nostra societat en el col·loqui *¿Cap a la societat de la desinformació?* Biblioteca Jaume Fuster. Plaça de Lesseps, 20. 19.00 hores.

Mar i llibres L'escriptora **Maria Antònia Oliver** i el capità de la marina mercant **Francesc Lleal** obren avui aquest cicle amb una tertúlia dedicada a *Moby Dick*, el gran monument de la literatura marítima. Museu Marítim. Avinguda de les Drassanes, s/n. 19.00 h. Gratuït.

Dansa *Com ballàvem abans dels setanta?*, pel ballari **Toni Jodar**. Biblioteca Poble-sec. Blai, 34. A les 19.00 hores.

Veneçuela Debat sobre *Los Derechos Humanos y Venezuela* amb **Rafael Grasa** i **David Bondia**. La Casa Amèrica. Còrsega, 299. A les 19.30 hores.

Patxot Homenatge a **Rafael Patxot** amb ponències de **Quim Torra**, **Sergi Gasócn** i **Oriol Pi de Cabanyes**. Biblioteca de Catalunya. Hospital, 56. A les 19.00 hores. Entrada lliure.

Jornades de còmic Segueixen a: ▶ **Fnac Triangle**. Trobada amb l'autor **Michel Rabagliati** per parlar de *Paralelismos entre Québec y Cataluña* (19.00 h) i taula rodona sobre *Marvel en el cine: unas superhéroas de película*, amb **David Baldeón**, **Ramón Rosanas** i **Salva Espín** (20.00 h). Pl. Catalunya, 4. ▶ **L'illa**. Trobada amb **Jaume Clotet** i **David Montserrat**, autors de *Lliures o morts: la novel·la gràfica*. Diagonal, 549. 19.00 hores.

EXPOSICIONS

Marques Inauguració de *Barcelona inspira Marianí*, una exposició en què el pintor argentí **Andrés Mariani** uneix ciutat i marques (d'entitats i d'empreses). Esade. Avinguda de Pedralbes, 60. 19.00 h.

FIRES

Les Corts Mostra de botigues i artistes als carrers de Manila, Dr. Ferran, pas de Manuel Girona i Capità Arenas. De 10.00 a 20.00 h.

LECTURES

Setmana de la Poesia Comença avui amb la concessió dels Jocs Florals (Ajuntament. 19.00 hores); recital de dones poetes a La Sedeta (Sicília, 321. 19.00 h); muntatge escènic sobre el llibre *Suite Barcelona (1710-1715)*, de **Jordi Carrió** (Born CC. Plaça Comercial, 12. 20.30 hores), i el recital *Una sang vertical*, per **Victor Obiols** (Convent dels Àngels. Ferlandina, 23. 21.30 h).

LLIBRES

Croàcia Presentació de *1941, el año que retorna*, llibre de **Slavko Goldstein** sobre la història de Croàcia en l'època nazi i als anys 90. IEMed. Girona, 20. 19.00 hores.

Faula Presentació de *Les cròniques del déu coix*, una faula de **Joan-Lluís Lluís** il·lustrada per **Perico Pastor**. Llibreria Jaimes. València, 318. A les 19.00 hores.

La Central Aquesta llibreria acull la presentació de *Religió i política*, de **Lluís Duch**, monjo de Montserrat. L'acompanyaran el filòsof **Josep Ramoneda** i l'escriptor **Albert Chillón**. Mallorca, 237. 19.30 hores.

Tarragona

CONFERÈNCIES

Reus L'11 de Setembre i les seves conseqüències jurídiques per a Catalunya, pel catedràtic **Antoni Jordà**. Centre de Lectura. Major, 15. A les 19.30 hores.

Girona

LLIBRES

Horticultura **Ester Casanovas** presentarà el seu llibre **Pagesos de ciutat**. Llibreria 22. Hortes, 22. 20.00 h.

Anglès Presentació de *Guia del recol·lector. Remeis i usos de les nostres plantes*, de **Carme Bosch** i **Cristina Bota**. Biblioteca Pública. Ponent, s/n. A les 20.00 hores.

Lleida

LLIBRES

Novel·la La llibreria Caselles acull la presentació de *De qui és aquesta maleta?*, primera novel·la de **Dariús Solé**. Major, 46. A les 19.30 hores.

Entrevista Amb motiu del seu últim llibre publicat, ens trobem amb el mític periodista a la seu del diari 'Gazeta Wyborcza', a Varsòvia

La Polònia de Michnik

Adam Michnik
En busca del significado perdido. La nueva Europa del Este
Traducció d'Anna Rubió i Jerzy Sawomirski

ACANTILADO
304 PÀGINES
24 EUROS

ALEKSANDRA WIKTOROWSKA
Senyor Michnik, com veu la Polònia actual?

Em sembla que Polònia és un país amb èxit, que va per bon camí cap a unes reformes internes necessàries. Sense cap dubte entrarem a l'eurozona i aspirem a tornar-nos un país estable, democràtic, que creixerà dins de la Unió Europea, un soci lleial i fiable, i espero que això sigui possible.

I la crisi? Amenaça Polònia?

Encara ens queda molt per fer en l'àmbit de les reformes de la sanitat pública, de les finances, de l'educació. Tot això encara està per fer, però hi ha motius per a l'optimisme. Hem passat bastant tranquils per la crisi europea, no hem tingut els bancs ocupats com a Grècia, indignats als carrers com a Espanya, ni la forta caiguda del PIB com a Irlanda o als països bàltics. Sens dubte tenim els nostres problemes: l'atur, la inflació, però aquests problemes són propis d'un país democràtic europeu normal. Tot i que, òbviament, encara no es pot cantar hosanna, ja que no és el final i sempre es pot espatllar alguna cosa.

Hi ha qui veu amb preocupació el fort pes que continua tenint l'Església en diferents àmbits del país. Què n'opina?

La societat polonesa és catòlica i conservadora a causa de la influència de l'Església catòlica. Confio que amb el pas del temps la situació canviarà. Desgraciadament a Polònia les tendències conservadores lligades estrictament a l'Església continuen sent la majoria. D'altra banda, l'Església mai no ha estat tan criticada com avui dia, i tampoc no he vist una Església tan agressiva en la meua vida, així que aquí hi ha el risc. Jo estic personalment preocupat perquè el risc d'una guerra civil freda i religiosa en un país catòlic podria ser un gran perill.

Creu que el pontificat del papa Francesc està canviant aquesta situació?

Al principi vaig ser pessimista, després optimista, i ara sóc un op-

timista moderat. Perquè, almenys a Polònia, aquesta elecció no ha canviat absolutament res: continuem observant el retorn al *Syllabus* de fa 150 anys. Així mateix, noto uns accents diferents en el comportament de Francesc, una actitud diferent del triomfalisme o la intolerància eclesiàstica; és un esperit més de diàleg que d'anatema. Lamentablement això encara no ha arribat als nostres bisbes.

Al seu llibre 'En busca del significado perdido' destaca que "les seves veus (les dels intel·lectuals i els dels artistes), altes i clares en l'època de la dictadura, es dilueixen ara en la cacofonia de les paraules i dels sons de la cultura de masses". La situació descrita es manté viva avui?

Sí. Però no em sembla que sigui res específic de Polònia. Crec que avui a Espanya la importància de la veu dels intel·lectuals, professors i escriptors tampoc no és la mateixa que en l'època del franquisme. Podríem dir que com pitjors estan els valors democràtics més important es considera la veu dels intel·lectuals. Així que si no és important significa que els valors democràtics estan bé.

Què opina sobre el lloc que ocupa la literatura polonesa dins la literatura universal? Els premi Nobel, primer per a Czeslaw Milosz i després per a Wislawa Szymborska, han canviat alguna cosa?

És una pregunta molt difícil de respondre, crec que s'hauria de demanar l'opinió als estrangers, com ho veuen ells. Personalment trobo que hem tingut una molt bona literatura, i en el camp de la poesia som una superpotència: Milosz, Szymborska, però també Herbert, Rolewicz... i dels més joves Zagajewski. Tenim uns poetes exquisits i una poesia excel·lent. Respecte a la prosa i l'assaig, podria enumerar Gombrowicz, Milosz, però també Kolakowski, Kazimierz Brandys, Jan Kott... Si miro a la *longue*, el cert és que m'enorgulleixo dels assoliments de la cultura polonesa.

"Ara, ha canviat res després dels Nobel? Òbviament el premi a Milosz va clavar la mirada del món a

Testimoni i actor de la història

Adam Michnik (Varsòvia, 1946), fundador i redactor en cap de *Gazeta Wyborcza*. Historiador, parlamentari (1989-91), assagista i escriptor, ha estat un activista i lluitador per la democràcia, cèlebre opositor al comunisme i una de les figures clau de la revolució estudiantil polonesa de març del 1968. Divulgador de la filosofia del compromís i promotor de la Taula Rodona, testimoni i artífex de la història *in statu nascendi* de la seva Polònia natal.

Des de molt jove pertanyia a organitzacions juvenils i va demostrar molt interès per la política. Als onze anys va conèixer Jacek Kuron, fundador del grup escolta al qual Michnik va pertànyer. Propulsor i membre dels clubs de discussions (entre altres, del Club dels Caçadors de

El periodista i assagista Adam Michnik, fotografiat a Varsòvia, a la seu del seu diari
CHRIS NIEDENTHAL

Contrarietats), amb tan sol 17 anys Michnik ja era considerat enemic del règim i adversari polític de la Polònia Popular.

Durant la seva vida d'universitari, organitzava mitings i manifestacions, escrivia declaracions i cartes de protesta, recollia firmes i redactava pamflets polítics. El 1968, va ser expulsat de la universitat i va passar un any i mig a la presó per haver participat en la "contestació" dels joves. Entre el 1965 i 1986 Michnik va passar en total sis anys empresonat. Un dels cèlebres escriptors polonesos d'aquella època comentava sobre això: "Havia estat detingut tants cops que quan desapareixia sense previ avís, havia de trucar als nostres amics per assabentar-me si Adam estava de vacances a Masúria o tancat en una cel·la".

Fins i tot a la presó resultava perillós ja que allà es dedicava principalment a llegir i escriure. Autor de nombrosos llibres, volums recopilatoris i assajos, Michnik va combatre el comunisme amb la ploma. Després del març del 1968, que l'havia convertit en heroi de la revolució estudiantil, li van ploure propostes de col·laboració a nombroses revistes. Tot i això, des del 1969 li va ser denegada la publica-

ció, així doncs des d'aleshores i fins al 1988 Michnik va escriure sota pseudònims.

El 1976 va marxar a França amb la invitació firmada pel mateix Jean-Paul Sartre. A París va conèixer Czeslaw Milosz que escriurà cartes, peticions i recollirà firmes entre els premis Nobel quan Michnik torni a ser empresonat. Allà va conèixer també Jorge Semprún

"Si l'opinió dels intel·lectuals pesa poc en un país, vol dir que la seva democràcia va bé"

que el va posar al corrent de la situació a Espanya. La via espanyola cap a la democràcia va atreure l'atenció de Michnik. En el seu discurs *El nou evolucionisme* la va presentar com una possible solució per a Polònia, tot subratllant que "en aquesta filosofia no hi ha lloc per a la revenja; no hi ha guanyadors ni perdedors".

De tornada a Polònia es va incorporar en les activitats del Comitè de Defensa dels Obrers, va col·laborar en diversos diaris i revistes clandestines i va ser un dels

dirigents de la més gran editorial clandestina, NOWa. En el decenni dels vuitanta va ser assessor de Solidarnosc a Masóvia. Durant la llei marcial va ser novament arrestat i va haver d'esperar el veredicte fins al 1984. El 1988 es va convertir en conseller del comitè informal de coordinació de Lech Walesa; després va participar en la planificació i les negociacions de la Taula Rodona per a la democràcia

Un dels acords assolits a la Taula Rodona prescrivia la creació d'un diari independent. Michnik, editor i col·laborador de nombrosos diaris clandestins dels vuitanta, va ser la persona més indicada per ocupar el càrrec de redactor en cap. El primer número de *Gazeta Wyborcza* va sortir el 8 de maig del 1989. En dissenyar el diari, Michnik va tenir al cap els exemples de *Le Monde*, *Libération* i *The New York Times*. L'èxit del diari va ser espectacular: la tirada de 150.000 exemplars es va esgotar en tot just una hora. Va ser el primer diari lliure fundat a l'altre costat del teló d'acer. Als seus primers 18 mesos de vida *Gazeta Wyborcza* es va convertir en el diari més important de Polònia i ho continua sent fins al dia d'avui.

Polònia, igual que l'elecció de Wojtyła com a Papa i el premi Nobel de la Pau per a Walesa i Solidarnosc. Però també és cert que tot allò va canviar l'esperit polonès. A Polònia, així com en altres països, hi ha dos grans corrents, a una podem denominar-la universalista-democràtica i a l'altra nacionalista-conservadora. Em sembla que tots aquests premis van afegir les tendències universalistes-democràtiques. I no és una simple casualitat que a Polònia tant Szyborska com Milosz han estat atacats amb freqüència per ser cosmopolites mancats del patriotisme i dels sentiments nacionals. És òbviament una estupidesa completament injusta, però el corrent conservador i obscurantista, sovint també xenòfoba, a Polònia continua sent molt fort.

Quins problemes ha d'afrontar avui 'Gazeta Wyborcza'? Està en una cruïlla?

Malgrat el temporal ens mantenim a la superfície. Tenim els mateixos problemes que tots els altres diaris europeus. D'una banda, la crisi, d'altra banda, internet que es menja l'edició impresa del diari.

Escriu vostè que ja no hi ha censura com la d'abans. Però creu que avui existeix una nova manera de censurar?

Crec que sí, existeix, però també és la meua pròpia elecció si m'hi vull sotmetre o no. Podem dir que la censura ha existit sempre, i no només la censura del mercat sinó també la del públic en general. De vegades és més fàcil i possiblement és més segur arriscar-se a les autoritats que al públic. Encara que no existeix la censura oficial, moltes persones tenen por de la reacció de l'opinió pública. Aquí (a *Gazeta Wyborcza*) també vam tenir grans conflictes, per exemple, entorn d'un llibre de Jan Gross sobre l'antisemitisme o entorn de la publicació sobre pedòfils de l'Església. Aquests temes són els punts calents; quan els toquem, esclaten.

Un dels esmentats és l'antisemitisme, que és també un dels temes que tracta al seu llibre. Polònia és un país antisemita?

No és fàcil de respondre perquè tot depèn de com es defineixi l'antisemitisme. Si vostè em pregunta si Polònia és actualment un país d'antisemitisme fervent, responc que no, que no ho és. Definitivament no. Potser té a veure amb el fet que tenim una comunitat jueva microscòpica, a tot estirar tenim unes desenes de milers de persones en un país de gairebé quaranta milions d'habitants. El fenomen de l'antisemitisme polonès és el seu caràcter místic. Un antisemitisme normal funciona més o menys així: Michnik és jueu, per tant, és un pocavergonya. Mentre que a Polònia es diu: Michnik és un pocavergonya, per tant, probablement és jueu. Es cagarà al concepte. A Polònia, >

Aleksandra Wiktorowska és periodista, traductora i agent literària. Acaba de doctorar-se en la Universitat de Barcelona amb una tesi sobre Ryszard Kapuscinski

► dins dels cercles antisemites i els que passen per ells, no els importa el teu origen jueu si estàs amb ells, si lluites a les seves files i al costat d'ells colpeges els altres. Però encara que tinguis el millor origen ari i puguis demostrar que ets catòlic al cent per cent, et diran jueu si estàs en contra d'ells.

“De tota manera, no crec que l'antisemitisme sigui un problema polític real a la Polònia actual. En la nostra memòria com a polonesos hi ha el tòpic de màrtir: polonesos víctimitzats, ferits per altres nacions, que mai no van danyar els altres, que van ser nobles i desinteressats; però no sempre ha estat així.

En un dels seus assajos anota: “Els polonesos encara trigaran molt a saldar els seus comptes històrics”. Continua sent així?

És el que crec. Encara trigarem molt de temps. Espanya tampoc no ha pogut saldar els seus comptes amb la Guerra Civil i aquest tema torna en nombroses ocasions, com per exemple en el debat entorn del llibre de Javier Cercas *Soldados de Salamina*. A Polònia passa exactament igual. Aquest tema, aquests dos temes, almenys jo els percebo així, són, d'una banda l'actitud cap a la idea de la identitat polonesa davant l'antisemitisme, la ucranofòbia, etcètera, en general envers els altres, i, d'altra banda, l'actitud cap al suport al comunisme. És un problema fonamental que continua sense solució en el sentit intel·lectual i està manipulat per la lluita política, però està igualment vigent a tots els països d'aquesta regió.

Amb 17 anys vostè ja havia estat qualificat com a enemic del règim, l'adversari polític de la Polònia Popular. Va ser un radical, va organitzar protestes, es va rebel·lar, va lluitar contra el comunisme. I més tard es va convertir en representant de la Taula Rodona per a la democràcia i un partidari de la negociació i el compromís. Quan és el moment de passar d'una actitud a l'altra?

Quan s'obren les portes per aconseguir la llibertat sense forques, sense escamots d'execució, sense guerra civil. L'exemple que volia seguir era el model espanyol. Vaig observar amb deteniment què passava a Espanya i per a mi tot això es va convertir en una via exemplar: el fet que Espanya després d'una guerra civil tan sagnant pogués assegurar-se a la Moncloa i posar-se d'acord. Els Pactes de la Moncloa són, de fet, una prefiguració espanyola de la Taula Rodona, almenys per a mi. El més divertit era que en una entrevista vaig parlar d'aquesta via espanyola cap a la democràcia i després, arran d'això, van preguntar sobre aquesta qüestió a Felipe González i ell va respondre: “No hi ha res similar a una via espanyola”. Quan em van preguntar què opinava sobre això, vaig dir: El

Dels temps infames a la democràcia postcomunista

Adam Michnik és un dels periodistes europeus contemporanis més influents

CHRIS NIEDERTHAL

A.W.

Diu Michnik que per a algunes persones cap temps no és interessant i per a d'altres ho és qualsevol ja que saben fer-ho interessant. L'autor d'*En busca del significado perdido* va ser d'aquests últims: un testimoni amb mirada atenta d'historiador i un artífex de la nova realitat de l'Europa de l'Est.

El llibre publicat per Acanalado reuneix deu assajos d'Adam Michnik apareguts entre el 2001 i el 2006 al diari polonès *Gazeta Wyborcza*. *Polonia en la encrucijada*, la *Gazeta en la encrucijada* (8-9/V/2004) va ser escrit una setmana després que Polònia entrés a la Unió Europea. A *En busca del significado perdido* (27-28/VIII/2005) l'autor parla dels acords firmats a les drassanes de Gdansk l'any 1980, de les seves conseqüències i de l'actualitat política de Polònia. En l'assaig *Rabia y vergüenza, pena y orgullo* (17-18/XII/2005) recull el discurs pronunciat per Michnik a la Universitat de Varsòvia en el 25è aniversari de la instauració de la llei marcial i analitza les raons que van motivar el general Wojciech Jaruzelski a promulgar-la.

El *amargo recuerdo de Budapest* (28-29/X/2006), publicat en l'aniversari de la sagnant pacificació de la revolució hongaresa per part de la Unió Soviètica, commemora el que va passar i inscriu aquells esdeveniments en la història de lluita dels països del Bloc de l'Est per la seva llibertat. L'assaig *Tristes alcantarillas* (10-11/IX/2005) arremet contra aquells que critiquen els altres. *Los ojeadores y los traidores* (17-18/IX/2005) i *Los ojeadores y los actos incívicos* (del 24-25/IX/2005) estan dedicats als grans opositors que al costat de Michnik van lluitar per una Polònia lliure. *La herida en la frente de Mickiewicz* (5, 12, 19 i 26/XI/2005) conté la versió ampliada de

la conferència inaugural del nou any acadèmic pronunciada el 6 d'octubre del 2005 a l'Escola Nacional Superior de Teatre a Cracòvia. Narra les protestes estudiantils de març del 1968 en les quals l'autor va ser una de les figures clau.

Dos últims assajos, *El pogromo de Kielce: dos exámenes de conciencia* (3 i 10/VI/2006) i *El trauma de Jedwabne* (17-18/III/2001), se centren en l'antisemitisme i el tema dels jueus a Polònia. Examinen dos moments ignominiosos de la història polonesa en què les elits eclesiàstiques i polítiques, en comptes de reconèixer el delictes i demanar perdó, van donar la volta a l'assumpte i van assumir el paper de víctimes.

“Espanya és un dels països més importants d'Europa, no té sentit que es trenqui en diversos països més petits”

El naixement de la democràcia i el desenvolupament de la Polònia postcomunista són el fil conductor de tots els assajos reunits a *En busca del significado perdido*. Michnik entrelaça la recent història de Polònia amb l'època comunista, parla de classes polítiques i de l'oposició, dels esdeveniments històrics, socials, culturals i també analitza problemes i futurs desafiaments del seu país. Alhora, la història de Polònia dels assajos d'Adam Michnik esdevé un cas paradigmàtic de la història de l'Europa de l'Est, si bé no hem d'oblidar que es tracta d'articles d'opinió sempre estretament vinculats a unes dates concretes. En aquest sentit, es troba a faltar la datació d'assajos que els editors de la versió espanyola havien preferit ometre. |

Senyor Jourdain de Molière tampoc no sabia que parlava en prosa.

I què opina sobre la situació actual a Espanya?

Sóc un gran admirador d'Espanya! Fins i tot podria dir-se que sóc un hispanòfil. Visito Espanya sovint i allà tinc molts amics. Però m'inquieten les tendències separatistes perquè són molt perilloses. Els catalans i els bascos tenen tot el que poden tenir, tots els drets, tot. En realitat en aquest moment la discussió que planteja és un conflicte organitzat al voltant de les emocions metafísiques, com per exemple, tenir ambaixades pròpies. Tenen totes totes les altres coses. Fins i tot, si Catalunya s'independitza, es quedaria a la Unió Europea, i llavors també mantindria la mateixa moneda.

Avui Espanya, i per això igualment Catalunya, és un país molt important, un dels més importants a Europa. Però si Espanya es trenca, com s'ha trencat Iugoslàvia, llavors naixerien alguns països l'il·liputencs sense gaire importància. Entendria aquesta protesta si estiguéssim en l'època del franquisme i a la gent com Jordi Pujol anés a la presó, però amb la situació actual, la intensificació d'aquest conflicte em sembla un disbarat.

El 1968 els estudiants a les universitats es van rebel·lar. És vostè una de les persones clau del famós març del 68 a Polònia, de les protestes estudiantils. En l'actualitat, creu vostè que els joves encara tenen res a dir? Contra què s'han de rebel·lar? Com s'ha de fer?

Els joves sempre tenen alguna cosa contra la qual rebel·lar-se. Fins i tot, si ho fan d'una forma que per a mi és difícil d'acceptar. En el 68 vaig sentir els llavors espirituals que em van unir als meus coetanis de França, Itàlia o Alemanya. Però alhora em sentia estrany en veure'ls amb pancartes de Lenin, Trotski o Mao Zedong; per a mi això va ser absurd. Malgrat això, després d'uns anys ens vam veure de nou i amb alguns ara encara som molt amics. I pensem de manera molt semblant sobre el món.

“Em sembla també que les universitats han de ser universitats, *universitas* significa comunitat. I han de servir per transmetre el coneixement, però aquest coneixement ha d'estar lligat a una axiologia.

I què opina sobre els 'indignats'?

Els miro amb una enorme simpatia. A més quan vaig visitar Madrid vaig anar a la Puerta del Sol quan l'ocupaven. També vaig ser a Nova York a Wall Street, vaig parlar amb aquesta gent. Si s'indignen vol dir que encara hi ha esperança, però m'agradaria que els que s'indignen sabessin respondre a la pregunta: Ara ja sé que és el que no vull, però realment sé el que vull? |

LA VANGUARDIA

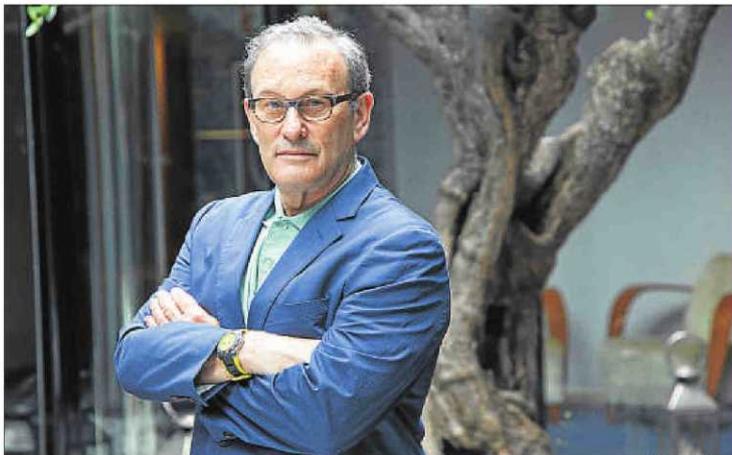
LA CONTRA

Jeffrey C. Alexander, sociòleg dels mitjans de comunicació

VICTOR M. AMELA IMA SANCHEZ LLUÍS AMIGUET

Tinc 66 anys: ara decideixo si em faig gran o no. Tinc un fill periodista. Visc a Connecticut. Les notícies ja són de franc: només pagarem pel valor que hi afegeixi el periodista. Un diari ha de ser un negoci, però no només un negoci. Col·laboro amb el Social Trends Institute

“Els grans diaris tornen a guanyar diners als EUA”

MANÉ ESPINOSA

La crisi de la premsa és la de l'economia o també la del seu model de negoci?

Si els diaris només fossin un negoci més dels que internet ha deixat obsolets, tots estarien arruïnats a tots els països, com les agències de viatges. Tot i això, als països que ja han sortit de la crisi els diaris tornen a guanyar diners.

I quin és el seu pronòstic?

Quan millori el cicle a Espanya, França o Itàlia, la premsa de qualitat tornarà a ser negoci, com als Estats Units, que ha superat la crisi. O com no n'ha deixat de ser a Alemanya o Escandinàvia, que l'han patida menys. Fixi's en *The New York Times*...

El seu editor, Sulzberger, és optimista.

Els Sulzberger van tornar a comprar les accions que s'havien vist obligats a vendre a Slim, perquè saben que són negoci.

Ja no hi ha dubtes sobre si cal cobrar o no per llegir el diari en format digital?

Deu recordar que el 2005 *The New York Times* ja havia intentat cobrar amb *pay wall* als lectors per llegir l'edició digital, però llavors no van tenir prou subscriptors. Encara no sabien com fer-ho.

Això va fer pensar que anàvem cap a un

model en el qual només comptaria la publicitat.

Però els Sulzberger ho van reinventar el 2012, després d'apostar per continguts més bons, i aquesta vegada el mercat ha respost a mesura que millorava l'economia: avui ja tenen 800.000 subscriptors només digitals.

El paper serà una relíquia?

L'edició en paper no deixa de tenir atractiu: avui entre digital i paper *The New York Times* arriba als dos milions de subscriptors. Altres diaris, en canvi, han hagut de tancar perquè no han sabut convertir-se en lectura plural de referència, rigor i qualitat a qualsevol hora i en qualsevol lloc.

Com veu *The Washington Post*?

L'entrada dels grans bilionaris d'internet en premsa, com Jeff Bezos a *The Washington Post*, ha estat molt positiva. Bezos també ha apostat pel periodisme: va contractar 400 periodistes de primera línia i ara en contracta més. I com que millora continguts, també va augmentant subscripcions.

Com veu Murdoch, al *Journal*?

Tots pensàvem que l'entrada de Murdoch, rei del tabloide de moral dubtosa, arruïnaria la credibilitat de *The Wall Street Journal*, però afortunadament ha estat al revés.

Sentit comú

Internet ha posat el capitalisme a fer gimnàstica i algunes professions, negocis i empreses no han superat la prova. En canvi, el periodisme —explica Alexander— continua existint. Perquè, als països que ja han superat la crisi, la meitat dels ciutadans, els més educats, tornen a comprar la premsa de qualitat —en paper i digital—, que és la que aposta pel periodisme i pels seus valors. I és que encara no hi ha substituït per a un bon diari. Perquè, encara que avui convisqui amb tuitaires i blogaires, només el periodisme permet a la societat la reflexió crítica sobre si mateixa que la pot obrir al progrés ètic i material. Sense bon periodisme no hi ha sentit comú.

Murdoch vol competir amb els que jutja esquerranosos de *The New York Times*, i ha invertit en bon periodisme...

...de dretes.

La ideologia no és tan important com la qualitat. Una premsa conservadora rigorosa enriqueix tot l'ecosistema comunicatiu.

Qui són els perdedors, doncs?

El *Chicago Tribune* o *Los Angeles Times*, entre d'altres, van tenir la desgràcia de caure a mans poc solvents. I, com que van perdre els estàndards de qualitat i rigor, van perdre el negoci. És interessant l'aposta de l'*Orange County Register* pels continguts de qualitat només en paper —res en digital— per escombrar el *Times* a Califòrnia.

Feria dos segles que l'empresa periodística no canviava de model de negoci.

Les grans famílies industrials van fundar diaris al segle XIX per guanyar influència política i fer negocis. A mesura que la comunicació es feia de masses, van descobrir que el gran negoci era el seu diari.

Era...?

Durant dos-cents anys els diaris ben gestionats rendien un 20 per cent i més. Si volies vendre un pis, havies de pagar un classificat al diari. Així a la ràdio i a la tele. A més, tenien rendibilitat ideològica.

Per què van deixar de donar beneficis?

Perquè un diari ha de ser negoci, però no només un negoci. Als EUA capitalistes sense vocació editora van comprar diaris i televisions locals per crear cadenes, que els van degradar buscant beneficis a curt termini. Internet els ha donat el cop de gràcia.

Per què?

Els diaris continuen sent rendibles però només en la mesura que generen per al lector el valor que no li dona la informació gratuïta d'internet, on trobem les notícies en sec sense elaborar i a tota hora.

I en qualsevol lloc, si tens un mòbil.

Però aquesta informació és gratuïta perquè és pura agenda oficial o factual sense que l'hagin posat en context ni interpretat honestament periodistes independents al servei del lector.

Això paguem, quan comprem el diari?

Paguem per l'interès que el periodista afegeix a la informació que volies i fins i tot la que ignoraves que volies. Per això, anunciants i lectors discriminen entre blogaires i periodistes. I no paguen per llegir blogs ni per posar-hi publicitat.

Com serà, el periodisme?

Hi haurà blogaires, tuitaires i gestors de continguts en plataformes de tota mena. Però la professió de periodista continua sent tan necessària, sigui quina sigui l'empresa on s'exerceixi, com els seus valors d'independència, veracitat i rigor. Perquè sense bon periodisme la mentalitat col·lectiva d'un país ni madura ni progressa. Per això estic segur que continuarà existint.

LLUÍS AMIGUET

MÁRKETING Y PUBLICIDAD**LAS PRINCIPALES CIFRAS DEL SECTOR****> Comparativa de inversión publicitaria del juego online en España**

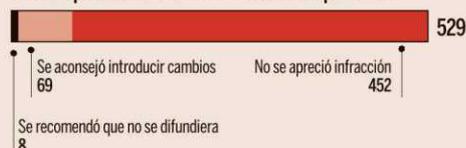
En millones de euros

> Lo que se juega en Internet...

En millones de euros

> ...Y los ingresos que generan para las empresas

En millones de euros.

> Actividad de autocontrol en publicidad**Consultas previas sobre la idoneidad del contenido publicitario****> Peticiones en publicidad****¿QUÉ CAMBIOS QUIERE EL SECTOR?**

- Más flexibilidad horaria en determinados casos de publicidad en juego y apuestas. Publicidad en espacios de noticias deportivas
- Mejora en los trámites de seguimiento de la actividad publicitaria de los operadores
- Reducción de las obligaciones informativas en anuncios, para que se incluyan dentro del sitio web del operador

Fuente: Asociación Española de Juego Digital

Expansión

EL MUNDIAL DE FÚTBOL Y LA RECUPERACIÓN ECONÓMICA IMPULSAN LA INVERSIÓN PUBLICITARIA DE UN SECTOR LIMITADO. DIARIOS Y PROGRAMAS DEPORTIVOS E INTERNET SON LOS MEDIOS PREFERIDOS.

Los anuncios de apuestas online despegan un 12%

C. Fernández / A. Zanón
Barcelona

La inversión publicitaria del sector del juego online en España alcanzó el pasado año los 140 millones de euros, un 12% más que en 2012, según datos de la Asociación de Juego Digital (Jdigital). No hay datos por comunidades, pero Catalunya fue la segunda autonomía, tras Madrid, con mayor recaudación por el impuesto de juego, con 8,8 millones de euros en 2013.

“El año pasado fue el primero completo desde que arrancó el mercado regulado, lo que significa que, al tener más garantías, las empresas invierten más en publicidad y con una visión más a largo plazo”, explica Miguel Ferrer, asesor jurídico de Jdigital. “También se han incorporado nuevos operadores, con una ambiciosa apuesta de negocio, lo que implica inversión en publicidad”, añade.

La Copa del Mundo de Fútbol, junto a la mejoría económica, será un revulsivo para el sector que prevé que, ayudado por la inversión publicitaria, sus ingresos aumenten un 10% en 2014.

Los soportes preferidos para insertar este tipo de publicidad son los periódicos deportivos, tanto en papel como en la web, además de plataformas de pago como Canal+ y los medios online. El objetivo es llegar a los 585.228 usuarios

Andrés Bou y Horacio Martos, fundadores de Social Point, que el año pasado facturó 45 millones de euros y que espera alcanzar 72 millones de euros en este ejercicio.

Vicenç Martí, consejero delegado de Akamon, con sede en Barcelona y que el año pasado facturó 9,5 millones de euros, con una previsión de 13 millones para este ejercicio

El sector invirtió 140 millones en España en publicidad en 2013, frente a los 90 millones de 2012

registrados, de los que un 47,3% son activos. Los carruseles deportivos están plagados de invitaciones a apostar sobre qué jugador marcará el primer gol del partido o qué equipo ganará.

Otra vía son los patrocinios deportivos, que en 2013 cayeron un 40% en España, lo que

se explica, sobre todo, por la finalización del contrato de Bwin con el Real Madrid.

El mercado de juego digital en España cuenta con 52 empresas con licencia; el 60% de ellas son extranjeras. “Desde Catalunya se está liderando la incorporación de empresas de juego presencial a negocios digitales; Zitro, SolPlay, Grupo Peralada y Cirsia son un buen ejemplo; también nuevos negocios relacionados con los juegos sociales que son *start up* con altas cotas de crecimiento, como Akamon o Playfulbet”, comenta Ferrer.

Autorregulación

El sector de juego está regulado. También lo está su publicidad, a través de Autocontrol, por medio de fórmulas, como un sistema de resolución extrajudicial; el asesoramiento jurídico y la consulta previa, y el control para la evaluación del cumplimiento del código por parte de las empresas.

El año pasado se recibieron 529 consultas sobre contenidos publicitarios. A un 13% se les aconsejó cambios y un 1,5% se tildaron como desaconsejables para su difusión.

El juego online movió 5.432 millones en 2013 en España; el póquer es la modalidad a la que más dinero dedican los usuarios, pero las apuestas son las que generan más ingresos a las empresas.

Bezos amplia la redacció del 'Post' amb 50 periodistes

Ambient d'optimisme al prestigiós diari per l'aposta del nou editor Jeff Bezos per reforçar la nova versió digital

SALVADOR ENGUIX

"Mentre tu dormies, *The Washington Post* va anar a una festa de contractacions". El blogaire i observador de mitjans de Washington Dylan Byers resumia així al diari digital *Político* l'ànim amb què s'ha acollit la contractació de cinquanta nous periodistes al prestigiós rotatiu. Es tracta d'una ampliació que el nou propietari del *Post* i amo d'Amazon, Jeff Bezos, ha dut a terme en només cinc mesos. "No, no ho has somiat, hi ha un munt de cares noves a la sala de redacció", escrivia l'editora i responsable de recursos humans, Tracy Grant, en un memoràndum divulgat dilluns passat. "De fet, aquest mes celebrarem la nostra cinquantesima contractació, sí, ho has llegit bé". afegeia.

L'arribada del nou personal està motivada per la nova aposta digital de Bezos i per la sortida d'alguns redactors de la versió en paper per reforçar l'entorn en línia del diari. El curiós d'aquesta aposta és que ha motivat la tornada d'alguns dels periodistes de prestigi que temps enrere havien estat acomiadats o havien marxat davant les greus dificultats financeres que patia el *Post* i que van forçar la seva venda. Dylan Byers esmenta al seu post el cas de l'"escriptora de moda" Robin Givhan, que va abandonar aquest diari l'any 2010. Byers assenyala que

JIM LO SCALZO / EFE

Seu de *The Washington Post*, el diari que Bezos va comprar l'estiu passat per 250 milions

"les noves contractacions han estat una benedicció per a les sales de redacció" de tots els diaris dels Estats Units.

Bezos va comprar l'estiu passat el *Post* per 250 milions de dòlars. Després de l'operació,

La nova aposta de l'editor fa que hagin tornat al diari professionals que n'havien marxat

l'amo d'Amazon va deixar clar que "aquest és un terreny inexplorat i requerirà experimentació". Des del canvi de propietari, el *Post* ha rebut dos premis Pulitzer, un dels quals per les fil-

tracions de l'exanalista extern de l'Agència de Seguretat Nacional (NSA) dels Estats Units Edward Snowden. I davant els malastrucs del periodisme, el diari ha aconseguit recobrar múscul combinant bones històries de la política local amb un bon seguiment de l'actualitat internacional.

El missatge que està traslladant Bezos és el de reforçar, invertir i créixer per fer un millor producte. El problema, segons comenta Byers, és que es desconeix de moment quin és el pla de negoci. Segons els comentaristes polítics locals, *The Washington Post* vol continuar sent la referència en paper i ser més potent en digital. "Però encara no queda clara la missió", afegeix Byers.

De moment, amb les contrac-

tacions s'ha anunciat la creació d'un laboratori de desenvolupament i disseny d'aplicacions digitals a Nova York. A més, ahir es va anunciar l'obertura de tres noves ofertes d'ocupació a la seva secció d'informació financera, entre les quals la creació d'un lloc de corresponsal al Silicon Valley (Califòrnia) per informar de tendències en tecnologia, en l'entorn en línia, encara en gestació.

Les contractacions també han reforçat l'equip d'informació política en línia (una àrea en el qual el *Post* vol competir directament amb *The New York Times*), el Wonkblog (amb la incorporació de prestigiosos blogaires) i la informació en directe a través de l'edició digital, que és la gran aposta de futur de Bezos al *Post*.●

Mediapro se lanza a competir con Yomvi de Canal +

El grupo formaliza la compra de Total Channel para entrar en el negocio de la televisión de pago por Internet.

Mediapro ya tiene su plataforma para competir con Yomvi. La compañía ha comprado los activos de Total Channel, que ofrece doce canales de televisión a través de Internet y a los que ahora se sumará GolTV. Mediapro ha incorporado a 13 trabajadores de la empresa y el proyecto seguirá liderado por Eudald Domènech. **P3**

■ **TotalChannel ofrece 12 canales de televisión a los que se sumará GolTV, el formato de pago de Mediapro para el fútbol**

Sede de Mediapro en el 22@ de Barcelona. / Elena Ramón

Mediapro compra TotalChannel para rivalizar con Yomvi de Canal +

POTENCIARÁ EL SISTEMA CON GOLTV/ El grupo audiovisual catalán se queda con esta plataforma tecnológica para entrar en el negocio de la televisión de pago a través de Internet. Actualmente distribuye 12 canales.

M.Menchén/C.Fontgivell.

Barcelona

Mediapro no quiere quedarse atrás en la carrera del sector audiovisual para posicionarse en el negocio de la televisión a la carta. El grupo audiovisual catalán ha adquirido los activos de TotalChannel, una plataforma que ofrecía suscripciones mensuales a un paquete de canales de pago y que había suspendido pagos. El equipo liderado por Jaume Roures quiere convertir el portal en un firme candidato a competir con Yomvi de Digital + y otros operadores similares.

Fuentes del sector señalan que la intención de Mediapro no pasa tanto por crear una plataforma en la que ofrecer únicamente sus contenidos. La empresa mantendrá la oferta actual, que consta de diez canales, y además la potenciará. A Fox, AXN, Paramount Comedy, National Geographic, entre otros, se les unirá próximamente GolTV, el canal de pago del grupo a través del que ofrece toda su oferta futbolística.

Esta maniobra se realizará de cara al Mundial de Fútbol de Brasil que se celebra este verano, por lo que ayudará a promocionar la plataforma. En diciembre de 2013, TotalChannel disponía de 100.000 usuarios –se desconoce cuántos eran activos y pagaban la suscripción mensual– y 250.000 descargas. En la in-

La oferta de Total Channel consta de 12 canales, con un precio de entre 10 euros y 15 euros al mes.

Roures ve "problemas" en la toma de Canal + por Telefónica

El socio fundador de Mediapro, Jaume Roures, precisamente afirmó ayer que la oferta de compra del 56% de Canal + por parte de Telefónica podría plantear "problemas de competencia", a la espera de que Bruselas apruebe la oferta que Prisa ya ha aceptado. En la décima edición del Fòrum de la Comunicació del Consell de l'Audivisual de Catalunya (CAC), Roures opinó que

industria aún desconocen cuáles son los planes de Mediapro en cuanto a clientes; por ejemplo, Digital + ya tiene en torno a 400.000 usuarios que utilizan Yomvi para disfrutar

es una "operación muy complicada desde un punto de vista regulador, ya que no se puede autorizar que [Telefónica] tenga el 85% del mercado" de la banda ancha y la televisión de pago. La operadora que preside César Alierta cuenta ya con 670.000 clientes de televisión de pago a través de Movistar TV, a los que ahora añadirá los 1,6 millones de abonados de Canal +. Estos usuarios

Mediapro quiere que la plataforma sea una distribuidora de canales de pago a nivel internacional

gastan 43 euros de media cada mes, muy por encima de los ingresos medios de las otras compañías del sector. Roures, que hace unos meses avanzó que Mediapro saldría a Bolsa en el medio plazo, señaló ayer que África se ha convertido en un mercado donde la televisión "puede tener una gran dimensión". El grupo también está presente desde hace años en Oriente Medio.

de la oferta de Canal + a través de Internet.

En la industria explican que este paso era necesario para que Mediapro no se quedara al margen del que se pos-

tula como el futuro del consumo de contenidos audiovisuales. La plataforma de TotalChannel ofrece suscripciones con precios que oscilan entre los 10 euros y los 15 euros, según la capacidad que se desee contratar para almacenar las películas, series o programas que quieran grabar porque no pueden verlos en su hora normal de emisión.

Distribuidora de canales

A la espera de que se aclare si también se creará un videoclub online –en paralelo a la suscripción de canales– en el sector sí tienen clara una cosa: Mediapro no sólo intentará convertir TotalChannel en un operador español. "La plataforma tecnológica es muy buena y se puede ofrecer internacionalmente como distribuidora de canales en múltiples soportes", explican.

Total Channel está disponible para ordenadores, tablets, televisores inteligentes y Play Station. Es posible que también se acabe adaptando el sistema para dispositivos móviles, como el iPhone.

Fuentes judiciales señalan que Mediapro se ha quedado con TotalChannel por un precio simbólico y la incorporación de 13 de los 18 trabajadores, que se trasladarán a la sede de Mediapro en el 22@. Eudald Domènech, fundador de InOut TV y de esta nueva plataforma, seguirá al frente del proyecto en Mediapro.

Resultados del primer trimestre de 2014

VOCENTO

Cuenta de resultados de Vocento

EN MILLONES DE EUROS	2013	2014	VAR. (%)
Ingresos de explotación	129,48	121,67	↓ -6,02
Venta de ejemplares	54,53	52,51	↓ -3,71
Venta de publicidad	36,84	36,40	↓ -1,18
Otros ingresos	38,10	32,76	↓ -14,02
Gastos de explotación	127,36	119,18	↓ -6,41
Ebitda*	2,12	2,49	↑ 17,48
Ebit**	-5,29	-3,91	-
Resultado neto	-7,68	-6,39	-

Ingresos por negocio

EN MILLONES DE EUROS	2013	2014	VAR. (%)
Periódicos	105,02	101,39	↓ -3,46
Audiovisual	18,86	14,98	↓ -20,61
Clasificados	3,06	2,84	↓ -7,34
Otros	3,82	3,40	↓ -11,20

Negocio de prensa

EN MILLONES DE EUROS	2013	2014	VAR. (%)
Ingresos explotación	105,02	101,39	↓ -3,46
Regionales	74,52	72,45	↓ -2,77
ABC	28,96	27,45	↓ -5,21
Suplementos y revistas	7,75	7,17	↓ -7,48
Eliminaciones	-6,22	-5,69	-
Ebitda*	5,63	6,18	↑ 9,77
Regionales	7,60	6,70	↓ -11,95
ABC	-1,9	-0,36	-
Suplementos y revistas	0,02	-0,15	-
Ebit**	1,18	1,95	↑ 65,45
Regionales	5,04	4,11	↓ -18,38
ABC	-3,78	-1,89	-
Suplementos y revistas	-0,07	-0,26	-

Fuente: CNMV. (*) Beneficio bruto de explotación. (**) Beneficio neto de explotación.

elEconomista

Vocento reduce sus pérdidas pese a los menores ingresos

La editora registra unos 'números rojos' de 6,39 millones, un 16,8% menos, y la facturación cae un 6% hasta marzo

Á.S. MADRID.

El plan de ajuste de Vocento empieza a dar sus frutos. La editora de ABC ha reducido sus pérdidas un 16,8 por ciento, hasta los 6,39 millones de euros en el primer semestre del año, gracias a la contención de los gastos. El plan de reestructuración, que incluye la venta de la versión *online* del diario *Qué!* y el cierre de Punto Radio, ha permitido ajustar los gastos un 6,42 por ciento en el primer trimestre del año, lo que ha compensado el descenso de los ingresos y se ha traducido en una mejora del ebitda (resultado bruto de explotación) del 17,48 por ciento hasta los 2,49 millones de euros.

Si se excluyen los gastos de ajuste de personal del primer trimestre por 4,62 millones y del mismo periodo de 2013, el ebitda com-

parable en los tres primeros meses del año alcanza 7,115 millones de euros un crecimiento de 4,9 millones de euros en comparación con el mismo periodo del año anterior.

Mientras, la facturación del grupo se ha reducido un 6 por ciento,

El ebitda del grupo mejora un 17,9% y 'ABC' mejora sus resultados mientras los regionales caen

hasta los 121,67 millones de euros. El negocio audiovisual, que incluye las antenas de radio alquiladas a la Cope, ha caído un 20 por ciento debido al descenso en ingresos en TDT del 11,6 por ciento por el

cese de la emisión de MTV en TDT nacional y a la menor facturación en la distribución de cine por la cesión de parte del negocio a un tercero a finales de 2013, explica la compañía.

Por su parte, la prensa ha contenido la sangría de ingresos registrada en los últimos años y apenas se ha reducido un 3,46 por ciento. Así, los ingresos por venta de ejemplares del ABC han crecido un 0,1 por ciento, como consecuencia del incremento de precios en el mes de enero, que ha compensado la caída de la difusión. Por su parte, los ingresos por venta de ejemplares de la prensa regional descienden un 4,9 por ciento en el primer trimestre debido a una caída de la difusión en el periodo del 7,4 por ciento. Por su parte, la mejora de la publicidad *online* ha compensado el descenso del papel.

elradar

Roures: "La compra de Canal+ per Telefónica no es pot autoritzar"

ALBERT CASTELLVÍ ROCA
BARCELONA

El màxim responsable de Mediapro, Jaume Roures, considera que l'operació de compra de Canal+ per part de Telefónica, anunciada la setmana passada, és "molt complicada" i que des del punt de vista de la regulació de la competència "no es pot autoritzar", perquè suposaria posar en mans d'una única empresa el 85% del negoci de la televisió de pagament a Espanya. Segons Roures, si aquesta compra s'acabés produint es generaria una situació de "monopoli" que tindria efectes també sobre la televisió en obert. En qualsevol cas, segons el soci fundador de Mediapro, el procés de compra haurà de ser autoritzat per la Unió Europea i per tant pronostica que la decisió definitiva sobre si es pot tirar endavant o no difícilment arribarà "abans d'un any". Passi el que passi, diu, l'oferta de la televisió de pagament "no millorarà", perquè Telefónica passaria a dominar pràcticament la totalitat del mercat i no tindria necessitat de fer créixer la qualitat del seu producte.

Sobre aquest cas, Roures va mostrar ahir la seva estranyesa per l'elevada valoració de Canal+ que fa Telefónica amb la seva oferta -vol comprar per 725 milions d'euros el 56% d'una empresa que l'any passat va tenir uns beneficis de 28 milions- i pel fet que l'operadora de telefonia aposti tan fort per una plataforma de satèl·lit quan, segons el seu punt de vista, el futur de la televisió de pagament són la fibra òptica i internet.

Jaume Roures va exposar aquestes opinions ahir al matí en una nova edició del Fòrum de la Comunicació que organitza el Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC). En aquest mateix acte, el president de Mediapro va recordar que en el moment de posar en marxa aquesta productora, ara fa vint anys, el plantejament dels seus fundadors era "donar servei a qualsevol client que es presentés i en tot el que necessités", i va assegurar que gràcies a la seva "pota internacional" l'empresa ha pogut "respirar" durant la crisi. En aquest

El soci fundador de Mediapro, Jaume Roures, en una foto d'arxiu. PERE TORDERA

sentit va destacar, per exemple, que arran d'haver-se establert a Portugal, a finals dels anys 90, han tingut accés a les seves excolònies africanes, un mercat que "pot semblar exòtic" però que és "molt dinàmic".

Roures va lamentar també que, a Espanya, "l'administració mai no s'ha pres seriosament" la pirateria, un problema que "no és que molesti, sinó que afecta els fonaments de la indústria audiovisual". En aquest sentit va recordar que Espanya és el país on hi ha "més sentències favorables" a les webs que enllacen a altres portals des d'on es poden descarregar continguts de manera il·legal i va assegurar que "el mal que això ha fet al cinema és estratosfèric". "El pirateig no és gratis, el paga el que ha fet la pel·lícula", va advertir.

Roures també va criticar la manera com es va fer el procés d'implantació de la TDT a Espanya, que va costar "centenars de milions d'euros" a ciutadans, administracions i cadenes i en canvi "no hi ha alta definició". "Anem endarrerits com a país", va sentenciar. ■

FÒRUM DE LA COMUNICACIÓ DEL CAC

Roures: «TV-3 només parla de l'esport català»

► El directiu de Mediapro veu «difícil» el futur de les TV públiques**EL PERIÓDICO**
BARCELONA

Jaume Roures, soci fundador de la productora Mediapro, va considerar ahir negatiu que els mitjans públics catalans se centrin només en l'esport català, i va posar com a exemple TV-3, que es concentra en el que fan esportistes catalans, o en el seguiment del Barça. Al seu parer, aquesta

política informativa va en contra de la tele autonòmica, perquè moltíssima gent que segueix altres protagonistes es veu obligada a informar-se en mitjans que no són catalans.

En la seva intervenció al Fòrum de la Comunicació, que organitza el Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC), Roures va analitzar els models de creixement audi-

ovisual, els drets esportius i, també, TV-3, que va qualificar com una tele amb uns paràmetres de qualitat que no té cap altra cadena, però a la qual li va presagiar un mal futur: «Ens estem cavant una tomba -va afirmar sobre el seu biaix en la informació esportiva-. Estem en una dinàmica en què només fem aquest tipus de tractament, i això expulsa la gent»,

ja que s'ha d'informar en altres mitjans que no són catalans. També va assenyalar que les privades han trobat un model que, amb pocs diners i sense qualitat, controla el 90% del mercat, mentre que les públiques, «de les quals no vull dir que estan mortes, tenen un futur difícil».

També es va referir al cine que s'emet a TV-3, del qual va dir que no entén per què no es passa una pel·lícula si no es dobla al català, quan doblar Javier Bardem, per exemple, «és un crim cultural».

En la seva intervenció, Roures es va referir a l'oferta de compra del 56% de Canal+ per part de Telefónica, que podria plantejar «problemes de competència», a l'espera de tenir el permís de Brussel·les. «És una operació molt complicada des d'un punt de vista regulador, ja que no es pot autoritzar que tingui el 85% del mercat» un grup concret. ≡

ABC mejora sus cifras

Vocento triplica su Ebitda en el primer trimestre, hasta los 7,1 millones

ABC MADRID

En un contexto económico y de mercado complicado para el sector de los medios de comunicación, Vocento ha mejorado las principales magnitudes operativas de su cuenta de resultados, ha optimizado la estructura de costes, ha elevado su cuota publicitaria respecto a sus competidores gracias a la fortaleza y liderazgo de sus marcas y ha mantenido una posición financiera diferencial frente al resto del sector.

Según las cifras remitidas ayer a la CNMV, los ingresos de explotación alcanzaron en el primer trimestre los 121,7 millones de euros, lo que supone un descenso del 6% respecto a los tres primeros meses de 2013, frenando la caída del 16,9% registrada en el mismo periodo del año anterior.

Más ingresos publicitarios

En este primer trimestre los ingresos publicitarios crecieron un 0,5% en tasa interanual, continuando así la paulatina mejora registrada tanto en los medios regionales como en ABC («offline+online»).

Además, el negocio digital va ganando cada vez más peso en los resultados del grupo. En este primer trimestre el 23,6% del total de ingresos publicitarios provinieron de publicidad digital y comercio electrónico (Oferplan y Kiosko y Más), 2,3 puntos porcentuales más que en el mismo periodo de 2013.

Hasta marzo, Vocento ha logrado un Ebitda (resultado antes de intereses, impuestos, depreciaciones y amortizaciones) comparable de 7,1 millones, lo que supone multiplicar por más de tres los 2,1 obtenidos un año antes. En el área de periódicos, el Ebitda ascendió a 8,9 millones, un 47,1% más. El resultado neto se situó en -6,4 millones, lo que reduce las pérdidas en 1,3 millones en comparación en el mismo periodo del año pasado. Con relación a la situación financiera, Vocento mantiene una posición diferencial frente a sus competidores, ya que la deuda financiera neta a marzo de 2014 se sitúa en 157 millones de euros.

En estas cifras destaca el buen comportamiento de ABC, donde los ingresos por ventas de ejemplares crecen un 0,1% gracias al impacto positivo de la subida del precio del periódico en enero, y los ingresos por publicidad aumentan un 0,2%. Además, ABC ha mejorado su cuota en difusión y ha alcanzado la segunda posición en Madrid, lo que supone reducir el diferencial respecto al 2º en prensa generalista en el conjunto de España a 8.816 ejemplares ordinarios.

Mediapro competirá con Yomvi tras la compra de TotalChannel

M. Menchén/C. Fontgivell.

Barcelona

Mediapro ya ha dado el primer paso para poder competir con Canal+ en el negocio de la televisión a través de Internet. El grupo encabezado por Jaume Roures ha cerrado la compra de TotalChannel, una firma catalana que actualmente ofrece suscripciones de entre 10 euros y 15 euros al mes para disfrutar de doce canales de televisión. Entre ellos figuran National Geographic, AXN, Fox o Paramount Comedy.

Fuentes del sector señalan que la primera medida que tomará Mediapro para potenciar TotalChannel será la incorporación de GolTV a la oferta, en vistas a la celebración del Mundial de Fútbol en Brasil. "No quieren distribuir únicamente sus contenidos; se plantean incorporar pro-

La plataforma de televisión de pago de Mediapro tiene 12 canales y pronto se añadirá GolTV

ducciones populares y mayoritarias", explican en la industria. En diciembre de 2013, TotalChannel acumulaba 100.000 usuarios registrados y 250.000 descargas.

Se trata de la primera incursión de Mediapro en la televisión de pago, con una aplicación que está disponible para televisores con Internet, tabletas, ordenadores y PlayStation. Su intención, más allá de competir con Yomvi de Canal+, es también vender en el extranjero esta plataforma de distribución.

Mediaset respaldará una oferta de su filial española por Canal +

J.M. Madrid

Mediaset España cuenta con el apoyo financiero explícito de su matriz italiana para reforzar su participación del 22% en Canal +. El director general financiero de Mediaset, Marco Giordani, aseguró ayer que el grupo "está preparado para respaldar a la filial española en relación a Canal +", aunque aseguró que "aún no hay tomada una decisión" al respecto.

Mediaset estudia reforzar su participación en Canal +, después de que Prisa aceptara una oferta de Telefónica para vender el 56% de la plataforma por 725 millones de euros, que permitirá a la operadora controlar el 78% de Canal +.

En la presentación de los resultados trimestrales de Mediaset, Giordani explicó, en relación al acuerdo que "aún no hemos recibido notificación oficial de Telefónica

o de Prisa sobre la operación, y tendremos casi 20 días desde entonces para decidir".

Mediaset tiene derecho de tanteo sobre cualquier oferta de compra de Canal +, incluida la de Telefónica, que ya controlaba un 22% de la plataforma. Fuentes financieras aseguran que la compañía se plantea reforzar su paquete a través de un acuerdo con Telefónica, aunque no descartan una oferta alternativa.

L'APUNT

Acaba el permís retribuit de RTVV

Tere Rodríguez

Ja és oficial. Gairebé 1.500 treballadors de RTVV han estat acomiadats, alguns d'ells per segona vegada en a penes dos anys. La comissió liquidadora de l'ens públic està enviant des de divendres els burofaxos en què comunica l'extinció de la relació laboral amb una empresa, que els ha pagat cinc mesos i mig de permís retribuit, perquè el president Alberto Fabra no podia

tolerar les lliçons de periodisme professional que durant unes setmanes van dictar la programació d'una cosa massa acostumada a la manipulació. El comiat dels professionals coincideix amb la recollida de firmes per aconseguir portar a les Corts la iniciativa legislativa popular per una ràdio i televisió públiques en valencià. Tant de bo prospere.

Vocento reduce un 6% sus ingresos y pierde 6,3 millones

Expansión. Madrid

Los ingresos de Vocento cayeron un 6% en el primer trimestre, hasta 121 millones de euros, lastrados por la menor facturación de la división audiovisual del grupo. El negocio de prensa recortó un 3,5% su aportación, hasta 101 millones de euros.

La compañía limitó al máximo sus inversiones y ajustó los costes, que se redujeron un 6,5%, por encima de la caída de ingresos, para elevar un 17% su resultado bruto de explotación (ebitda), hasta 2,5 millones de euros. En términos comparables, excluyendo los costes asociados a ajustes de personal, el ebitda habría alcanzado los 7,1 millones.

Con esta evolución, Vocento registró unas pérdidas netas de 6,38 millones de euros, un 16% menos que en el mismo periodo de 2013. Al cierre de marzo, la deuda financiera neta del grupo aumentó un 5%, hasta 157 millones.

Mor una periodista a la República Centreafricana

| PARÍS | La fotoperiodista francesa Camille Lepage ha mort assassinada a la República Centreafricana, país on realitzava un reportatge, segons va informar l'Elisi en un comunicat. El cos de Camille Lepage va ser trobat per les forces gal·les desplegades al país africà després d'interceptar un vehicle conduït per milicians Antibalaka –de majoria cristiana– a la regió de Bouar.

INTERNET

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
14/05/14	La fotoperiodista Camille Lepage aparece muerta en Centroáfrica / Periodistas en Español	30	1

Periodisme i Mitjans de comunicació

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

La fotoperiodista Camille Lepage aparece muerta en Centroáfrica

Miércoles, 14 de mayo de 2014

Camille Lepage, 26 años, reportera gráfica, quien, según ha manifestado su madre al canal de información continua i-Télé, había comenzado a trabajar en julio de 2012 y prácticamente desde entonces viajaba a países africanos en conflicto porque quería dar testimonio de situaciones de las que los medios no se ocupan lo bastante, ha aparecido asesinada en la República Centroafricana. Una patrulla de la fuerza Sangaris (nombre de la operación que el ejército francés lleva a cabo en Centroáfrica desde el 5 de diciembre de 2013) encontró el martes, 13 de mayo de 2014, el cuerpo de Camille Lepage en un automóvil en el oeste del país, en la carretera que lleva hasta Camerún y cerca de la localidad de Bouar, en el control de un convoy conducido por elementos anti-balaka. Anti-balaka es el término utilizado para hacer referencia a las milicias de autodefensa centroafricanas, creadas por campesinos en 2009 para luchar contra las guerrillas que cortaban las carreteras. Los anti-balaka se convirtieron en grupos armados, en 2013, contra Seleka, coalición de partidos políticos y grupos rebeldes opuestos al presidente François Bozizé, en el momento de comenzar la tercera guerra civil centroafricana. La madre de Camille Lepage ha confirmado también que, en este último viaje, se desplazaba por el país empotrada con los anti-balaka y que el último contacto suyo era del 6 de mayo: Quería tranquilizarme y me dijo que se iba a hacer un reportaje, que estaría en la sabana, sin cobertura y que tardaría algunos días en volver a tener noticias suyas. En diciembre de 2010, mientras todavía estudiaba periodismo, fue becaria en prácticas en el digital de izquierda Rue 89, como redactora. Entonces escriben en la publicación- estaba matriculada en la Universidad de Southampton Solent, en Inglaterra, pero estaba pasando un año Erasmus en la Universidad Hogeschool Utrecht de Holanda. Una vez finalizadas las prácticas se marchó a Dinamarca para continuar el programa. En la carta de motivaciones que escribió a Rue 89, solicitando la beca, había escrito: Me oriento hacia el periodismo independiente porque, para mi, es el único digno de ese nombre. Ya entonces le interesaban los problemas internacionales. Una vez finalizados los estudios optó por el fotoperiodismo independiente; había publicado trabajos en los periódicos Le Monde, Sunday Times, Washington Post, Wall Street Journal Cubrió la revolución egipcia en 2011, estuvo en Sudán del Sur en 2012 y después se marchó a la República Centrafricana, justo al comenzar la Operación Sangaris. Según un comunicado de Reporters sans Frontières (RSF): sus colegas dicen que era muy valiente, que siempre se encontraba en puestos delanteros, en contacto con antiguos miembros de Seleka en los barrios de Bangui, o cubriendo las operaciones de desarme de los rebeldes. Camille Lepage hace el número 18 de los periodistas muertos en el mundo, en el ejercicio de su trabajo, desde comienzos de 2